Вдъхновени от „Ноев ковчег" на Й. Радичков

Все пак е по-добре да се удавим в океана, отколкото да се удавим на сушата.

Й. Радичков, „Ноев ковчег"

С авторски рисунки на Йордан Радичков, илюстрации и корици на „Нив, врабчетата" и „Хора и свраки"

Йордан Радичков
Ноев ковчег
ЙОРДАН РАДИЧКОВ
Ноев ковчег
Бъ
Йордан Радичков
Ноев ковчег
ИЗДАТЕЛСТВО "НИКЕ"

...Възприемането на „Ноев ковчег“ би могло да се случи, ако го виждаме и разбираме като роман в традицията на модернизма. Авторът въвежда изцяло нови спрямо традицията повествователни форми. Съсредоточава повествуването не върху събитията в реалността, а върху „случките“ в човешкото съзнание. Както всеки роман, „Ноев ковчег“ представя образ на света, но по много необичаен за традицията начин. Повторенията на образи, мотиви и ситуации засилват усещането за загадъчност и така свързването между частите става необичайно, а самите връзки – нестабилни. В романа откриваме ролята на субективното, въображението, разсъждения и хрумвания на повествователя, които смесват реалистично и фантастично в духа на магическия реализъм. ....

Магдалена Лазарова, 11Б

....В творбата на Радичков човекът създава Ноев ковчег и непрекъснато пълни трюма му – грижи се нещата в него да превъзмогнат потопа, да останат и след собствената му смърт. Смъртта се чувства предизвикана от човека, затова се появява като митическо същество. Човекът помирително я нарича „благодетелко“ и обяснява, че докато подрежда спомените си, се надява – „по този начин ... душата си да подредя." Радичковият Ноев ковчег се различава доста от библейския: разказвачът сам решава да го построи чрез словото си, да спаси от забравата онези отпечатъци от живота си, които са важни за самия него – събира преживения от него образ на света.

Кристияна Калудова, 11 В

...Какво са спомените? Всеки човек има спомени – от детството, от раздялата, от срещата, от красивите и светли до тъмните и тъжни мигове... Те са част от живота ни.

Спомените ни връщат към онези случки и събития, които най-много са ни повлияли, впечатлили. Те ни карат да се усмихваме, понякога да плачем, но също ни учат, някои ни вдъхновяват, а други ни показват как да постъпим, ако попаднем в същата ситуация. Всеки спомен е като отпечатък в съзнанието ни, чрез който трупаме опит.

В творбата "Ноев ковчег" на Йордан Радичков авторът говори за своите спомени. В романа се открояват различни образи - от Вселената и Бог до жабата и циганското петле, изобилстват отпечатъци в паметта, мотиви и събития в човешкото съзнание. Разказвачът ни припомня приказки ("Халифа щърк" и "Жабата принцеса") и басни ("Лисицата и щъркела“ на Лафонтен), за да ни върне към паметта от правремената. Разказва за малки и големи събития, за исторически светини и мигове, проблеснали във въображението. И всичко това в "Ноев ковчег" се преживява субективно, като частен спомен. А самото преживяване поражда емоции, размисли, които показват какво е за разказвача този "отпечатък". Самият Ноев ковчег съдържа всички "трохи" от живота, които всеки от нас събира, онова, което остава във времето, което не може да се забрави.

Всеки гради своя ноев ковчег, в който е натрупал свои спомени, случки, небивалици. Всичко, което сме преживели, остава в нашите мисли и понякога си спомняме, връщаме се в „трюма“ и не е чудно там да се вдъхновим. Подреждайки мислите си, когато сме сами, ние подреждаме и живота си, и душата си. Събираме зрънце по зрънце и го пазим там, където никой друг на може да надникне. Защото е важно за нас да се връщаме – там, в ковчега на спасението се съхранява цялата истина, всички наши ценности и магията, която ни помага да вървим към светлината.

Десислава Пурнарова, 11б

…В своя „беден плавателен съд“ Радичков приютява всичко, което вдъхновява и тревожи душата му, за да може то да оцелее след потопа на битието. Там ще намерим историите за един щъркел, за дявола, който обича да се преправя на папуняк, за едно черно куче, което се появява като мираж, за Мао Дзедун, който плаче пред собствения си портрет… Там е и онази история на Йордан Радичков, разказваща за една твърде неизвестна „легенда“ около залавянето на Васил Левски… Там са и много други малки и големи герои, които съставляват цялото сътворение. С това огромно разнообразие на образи Радичков строи своя Ноев ковчег, който успява да разшири дефиницията за роман.

Златомира Николова, 11Б

…. Радичков представя една философска концепция за света, в който човекът е пътешественик, призван да учи, да помни и да съхранява усвоената житейска мъдрост. Представя живота като плаване, което изправя човека пред трудни изпитания и крие множество опасности. По време на своето житейско плаване човек трябва да съгради свой Ноев ковчег, в който да съхрани целия си човешки опит.

Гермеона Конкова, 11б

…. Има нещо, което за мен беше много болезнено, но то ме доведе до човека, който съм сега, стана причина сега да съм истински щастлива. Това са грешките. Да, може би Ви звучи много странно, как така грешките могат да те направят щастлив? Истината е, че когато човек греши, когато е объркан, попаднал в омагьосан кръг, колкото и да е тъмно в началото, някъде там я има светлината на надеждата. Колкото и мъничка да изглежда, тя свети и чака да я докоснеш, да кажеш „Вярвам!“, да я помолиш да освети пътя ти към самия себе си. Грешките ни помагат да достигнем до истинското си Аз. Всички грешим и понасяме последствията от грешките си, но истински достойните хора приемат това като

предизвикателство и превръщат грешката в урок, от който се поучават за цял живот.

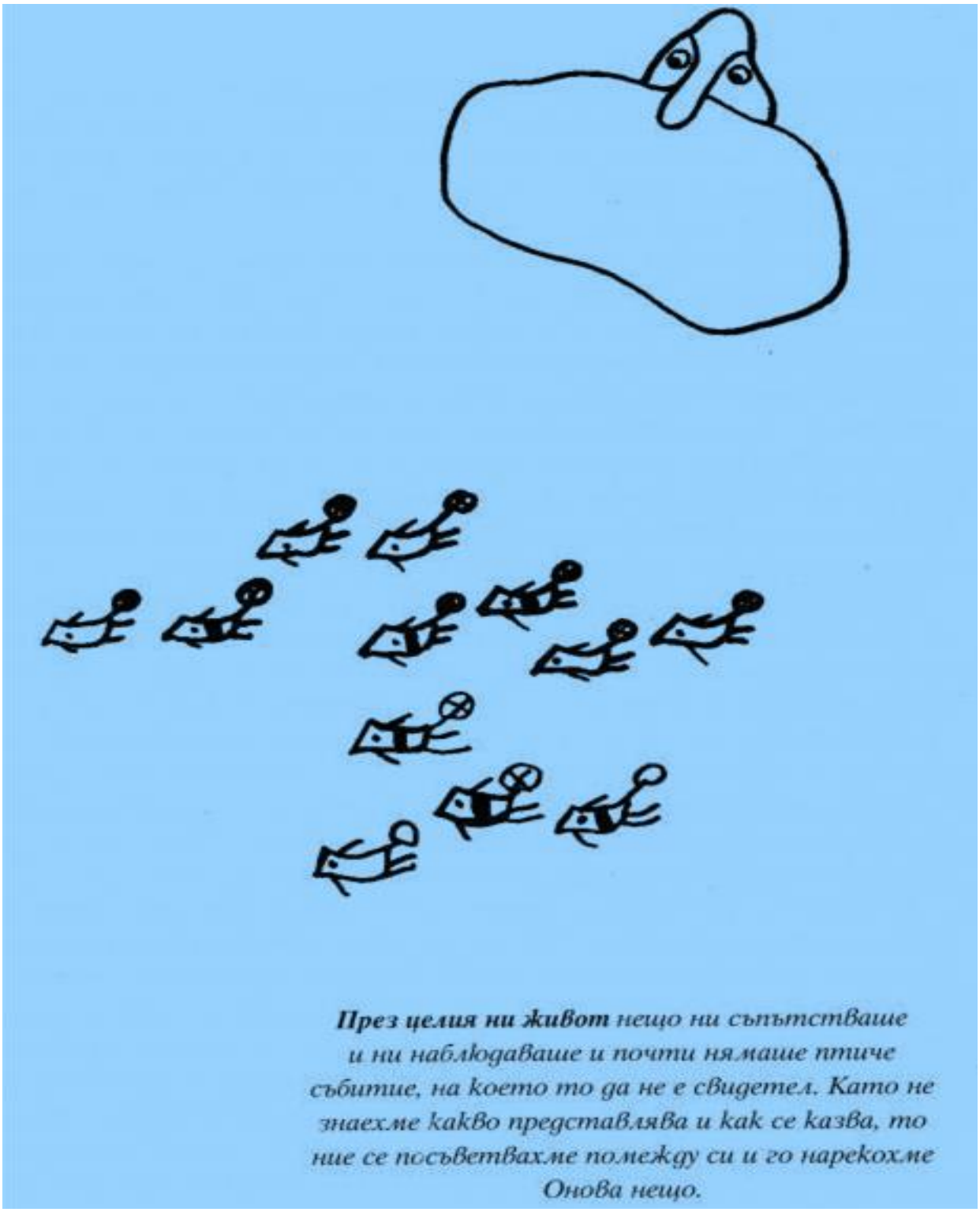

Трябва да се научим да се обичаме такива, каквито сме, да не падаме духом и винаги, от всяка една ситуация да съумяваме да извлечем опит. Ние хората сме дошли на Земята с някаква мисия – да направим нещо, да оставим отпечатък от себе си. И единственият начин, по който можем да го постигнем, за да бъдем най-удовлетворени и щастливи от живота си, е като сме себе си. Всеки човек създава своя Ноев ковчег, но едва когато е намерил себе си.

Магдалена Лазарова, 11Б

„Какво помня, кое от моя личен опит искам да оставя в ковчега на спасението?“ – ако се запитате, ще установите, че времената се смесват, от тях се откъсват мигове и се нареждат един след друг. Смесват се реалистично и фантазно – ражда се история за полета на човека към светлината, история за извисяването.

…. Спомените карат човек да осмисли живота си, те му служат като мотивация и като тласък да постигне нещо по-велико, да бъде по-добра версия на себе си. Добрите спомени хармонизират човека и го карат да изпада в носталгия, докато лошите са начин да се научаваме от грешките си, да сме по-добри като характер

или в нещо. Подреждането на спомените подрежда и душата, защото те могат да предизвикват положителната промяна на човека, да му служат като урок. Аз от лошите си спомени се научих да бъда по-позитивен към хората. Именно те ме мотивират да продължавам напред и да достигам по-високо. А какво идва от добрите ми спомени? Те ми доставят само удовлетворение и щастие.

Димитър Митрев, 11Б

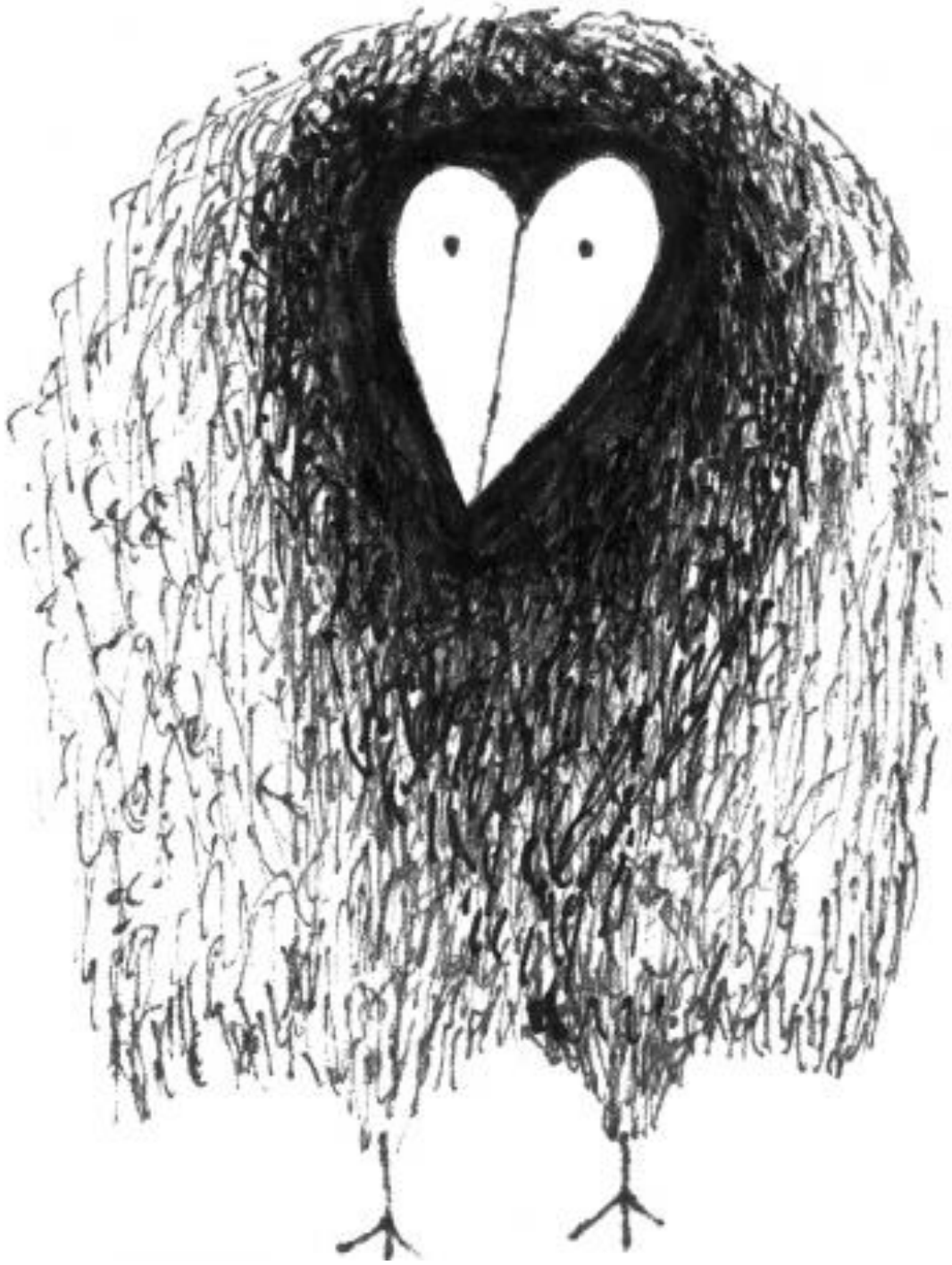

Всеки има свой Ноев ковчег. Някой се ражда с големи възможности, но се дави в света на мръсотията, лъжите и лошите дела, а някой сякаш няма нищо, но с всичките си сили се старае да стигне височините. Бидейки на дъното, този човек

се бори и се опитва да изплува и затова намира ковчега си. А другият се стреми само към забавления и празно съществуване и в резултат на това се потапя във водовъртежа на начина си на живот.

Ние сами избираме как да живеем и дали ще се качим на ковчега. И ако се озовем на този кораб, ние помним. Помним тези, които са имали всичко, но са го загубили, тези, които не са успели да се измъкнат от проблемите си. Помним и своя път. Това ни кара да оценяваме сегашната си ситуация, осъзнавайки, че животът може да бъде труден, различен, да осъзнаем, че постъпките ни в миналото варират от лошо към добро, но важно е да се намери правилният краен отговор. Това е финалът на пътя, спасението не само на тялото, но и на душата: Ноевият ковчег.

На вода са много такива ковчези, но моят, твоят – те ще бъдат различни. Най-важното е това – всеки да построи своя Ноев ковчег: «И тъй, нагърбвам се със задачата да продължа по-нататък, като започна отново да сковавам бедния плавателен съд и лека-полека да пълня трюма му. Нямам никакви шансове за успех, но при всеки случай си казвам окуражително: «Хайде, удавнико, на добър час!» Защото «Все пак е по-добре да се удавим в океана, отколкото да се удавим на сушата!»

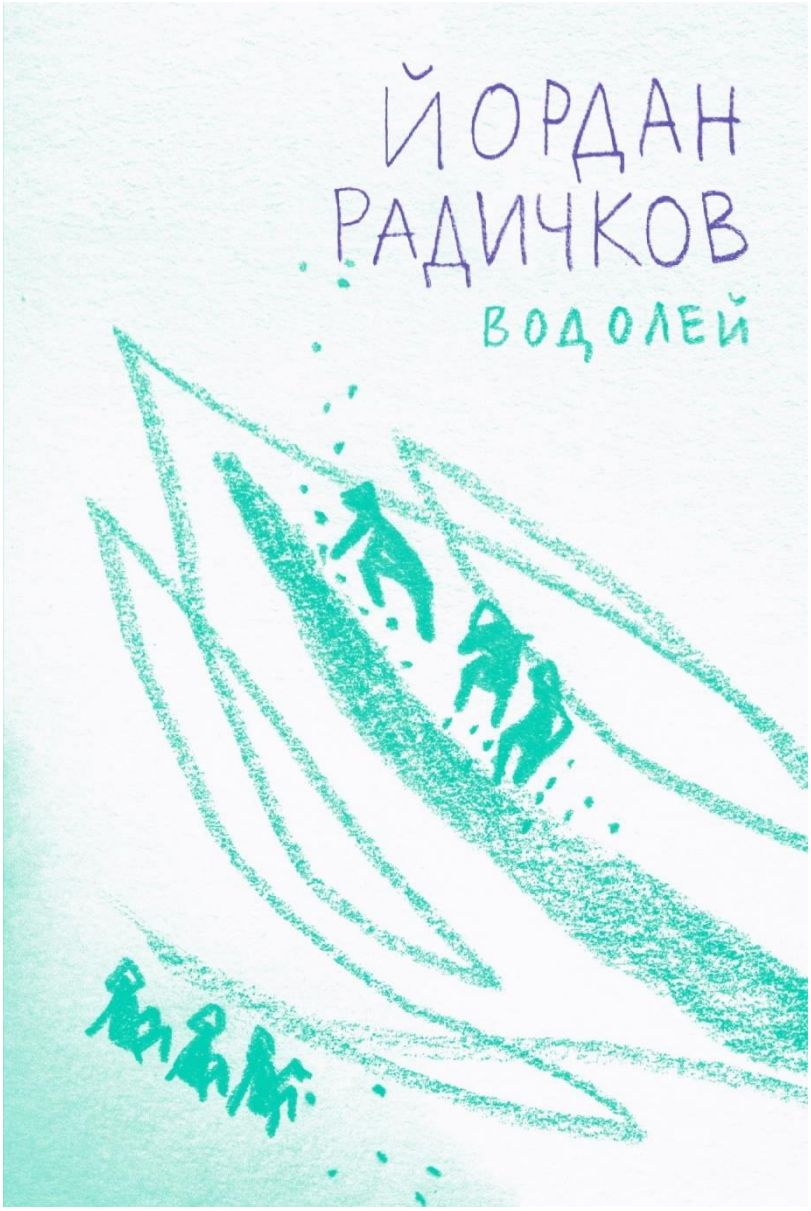

Защото спасявайки спомените си, спасяваме себе си в реката на живота. Защото спасението на давещите се е дело на самите давещи се. Никой освен нас самите не може да ни спаси.

Уляна Иванова, 11Б

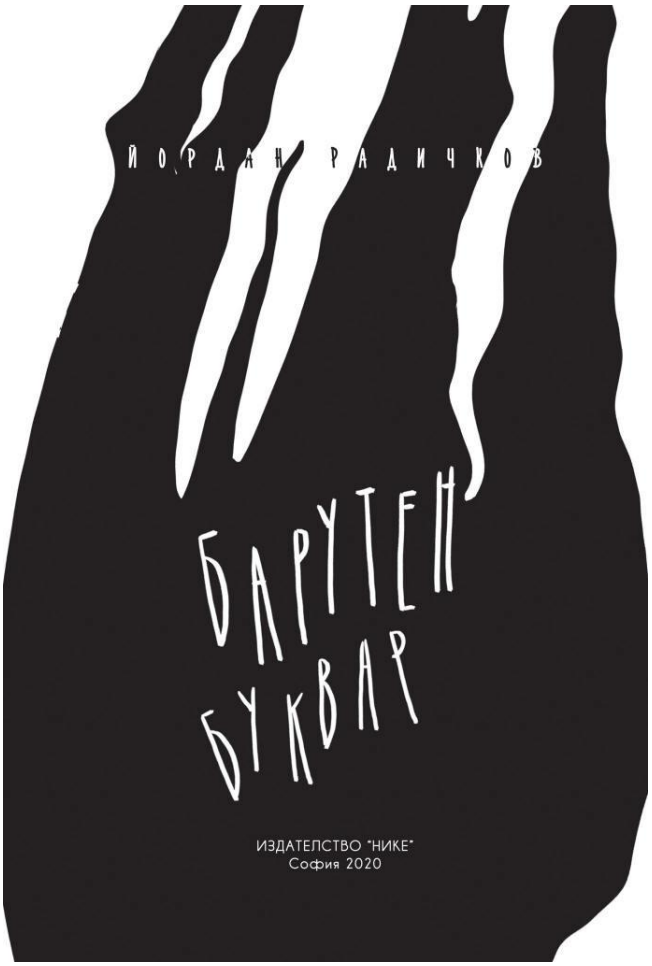

… Всеки кораб има някакво навигационно устройство – някои разчитат на компас, някои на сърцето си, някои порят през мъглата на интуицията… Аз изгубих живота си в мъглата. Изгубих надеждите и мечтите си. Корабът ми плаваше по неизследван път. Движех се към непознати светове. Сега вярвам, че мога да се измъкна от света на илюзиите, и знам, че там, в небето има моя звездичка, която ще ми покаже правилния път….

Гермеона Конкова, 11Б

…Според Радичков неговият Ноев ковчег е много важно да достигне до бъдещето, защото така „трохите от живота“ – преживеният свят ще бъде спасен. В своя Ноев ковчег бих сложила най-ценните неща за мене, а това са, разбира се, семейството ми, моите обични домашни любимци, бих съхранила добротата си, моите емоции и преживени моменти. Това е моето съкровище и за в бъдеще сигурно ще допълвам в моят ковчег още моменти, може би и хора – вярвам, че тепърва престои да слагам много неща.

Ако попитаме някого какво би сложил в своя ковчег, дали ще спомене добротата? Според мен тя е най-важна сред нещата, които биха спасили модернизираното ни бъдеще. За бъдещето е много е важно да добавим и природата в ковчега, за да започне по-хармонично „новият живот“. Ако потърсим в момента връзката между природата и човека, ще я открием ли? В романа на Радичков по-скоро откриваме липсата ѝ – селянинът от текста „Щърков сняг“ стига до там, че използва уловената лисица, за да изтребва лисици по време на любовният им период. Човекът твърде много е деградирал като същество от природата, приел е ролята на господар на „майката земя “.

Затова моят бъдещ Ноев ковчег ще бъде нещо подобно на Радичковия – и аз желая да живея в хармония с моята природа и да обичам всичко живо.

Тимея Иванова, 11В

Всеки един от нас е Ной, месия на нашето време и сам определя ценностите, които ще изповядва. Осъзнаването им, създаването на собствени идеали и следването им – това е борба да останем духовни същества в земния си живот. Това е силата, която изгражда отново и отново Ноевия ковчег на спасението.

Ех, този живот. Колко хубави неща ни дава, понякога и отнема. Иска ви се да запазите всичко хубаво и да не го пускате, нали? И аз съм така! Но нека си представим, че трябва да ги сложите в Ноев ковчег. Какво ще вземете или кого; хубавото ли ще преобладава или лошото; ще бъде ли много голям или не, ще бъде малък?! Много въпроси, нали? Да се опитаме да дадем някакви отговори.

Да поговорим за романа на Йордан Радичков: „Ноев ковчег“ – това е една необикновена творба, модерен роман. Светът тук е представен чрез фрагменти, детайли от цялото.

Ако правите връзка с библейската история за ковчега на Ной, то Радичковата творба няма много общо. Тук е представен „ковчегът на паметта“, на скрбното преплитане между живота и смъртта. Самият повествовател се обръща към себе си с „Хайде, удавнико, на добър час!“. И целият роман е пълен с удавници. Героите от творбата са необичайни, нямащи устойчив образ. Миналото на човека се появява като „отпечатък“ – всичко се преживява субективно. Мотивът за сивотата е силно застъпен – още от началния ироничен жест „каква величествена сивота“. Животът е „въшкав“, а авторът събира неговата мизерия. Тъмният трюм е мястото на паметта, където животът и смъртта се срещат, винаги преплетени помежду си. Повечето от хората, животните и птиците остават в трюма като „части живот“ в цялото на смъртта. Финалът завършва с думите: „О бедни мой животецо. О, мащехо моя!“, а за героя разказвач смъртта е благодетелка. Макар в романа да има много птици, то липсва най-важната –

гълъбът на надеждата. Сълзите на разказвача изразяват усещането, че скоро не се вижда промяна – в края на романа – „Небето прокапа“, потопът продължава.

Стана доста тъжно, затова ще се опитам да ви разведря…

Моят Ноев ковчег – голям ще е. В него бих сложил какво ли не?! Трябва да сложа целия град Бургас. Тук е моето всичко: „Това море и този бряг остават завинаги,/ те живеят в нас и топлят душите ни.“ Не мога да си представя, че съм пуснал толкова дълбоки корени в този град. Тук са всичките ми спомени, останали завинаги в сърцето ми, тук се чувствам духовно и активно жив, тук е моето семейство, приятели, хората, на които се възхищавам… Моят роден край е Бургас. Не мога, а и не искам да си представя живота без Бургас. Както пее Георги Дюлгеров, това казвам и аз: „Влюбен в Бургас, всеки от нас си остава“.

Необходимо е да взема семейството си, приятелите си и любимите ми хора. За всеки един човек това трябва да бъдат най-важните хора в живота му. Благословен съм с тях и не мога без тях. Те са причината да се смея, да съм щастлив… изобщо за това, което съм днес. Как ще взема Летния театър и Операта – моите втори музикални домове, нощното заведение на брега на морето – бар „Нептун“, където винаги бях щастлив, училището ми – моето любимо място с учители и съученици, парка, където съм се разхождал и стоял с приятелите си до късно… и всичко останало, което не съм назовал?..

Но има начин и ще ви го кажа. Казват, че щастието е кратко. Аз не съм съгласен – щастието е кратко, но споменът от него е вечен и щом се върнем в този спомен, ние отново сме щастливи (поне при мен се получава). Говоря за моите крепители, а именно спомените. Обичам да се връщам и да гледам с голяма носталгия към миналото. Често си правя моето романтическо бягство. Когато съм тъжен и плача, се опитвам да си спомня хубав момент. И знаете ли какво става тогава – започвам да плача от радост и сълзите не спират.

Освен че спомените са запечатани в съзнанието ми, те са запечатани на снимки. Снимките ми с популярни личности са над 100 броя (то ми стана нещо като хоби). На лицето ми играе най-хубавият символ на щастието – усмивката. Понякога преди да заспя, гледам снимките, припомням си моменти с абсолютно всяка подробност. Жестовете от страна на хората, мънички подаръци за спомен – задължително ще ги взема със себе си – ето, имам едно магнитче от Дубай, което ми е подарък от моята бургаска гордост и то специално за мен, за неговия нов приятел Тошко…

Казано накратко: взимам само щастието и любовта, взимам моите незабравими мигове, които остават завинаги в сърцето ми!

Тодор Стоянов, 11Б

Душата... чиста и светла. Как обича да лети из детството, да играе. Невинна, млада, красива. Вечно е такава. Дори, когато остаряваме, тя не забравя спомена за всички онези, вече изживени чувства и емоции. Тяхната пъстрота. Чрез нея вечно живее детето, защото тя е споменът за него... Но човекът... признава ли душата?.....

Разказвали са ни за Библията и за един персонаж от там, за който няма как да не сте чували, който е избран да спаси „всички земни твари". Именно, Ной. Но интерпретацията за неговия ковчег в различни времена, за различните хора е различна и можем да спорим за това какво точно са имали предвид, когато са писали Книгата. Но няма смисъл от това, защото душата знае, че всеки чувства и разбира света по различен, свой, уникален начин.

Такава е историята, начинът на мислене, или по-скоро вдъхновение в „Ноев ковчег" на Йордан Радичков. Имаме заглавие, което веднага ни насочва към библейския мит, но в романа нещата стоят по по-различен начин. Радичковият Ноев ковчег, за разлика от този в Библията, е пълен с „удавници". Неговите герои просто „съхраняват мизерията, в която живеят, но и величествеността на тоя въшкав живот" или още, както и аз съм живял, по думи на автора, мизерията, „в която живеем с теб, мили ми четецо".

Нали е прекрасно как една творба, въпреки разликата във времената, в които е писана, за читателя да е валидна и за неговото време, във всяко време, но по свой си начин.

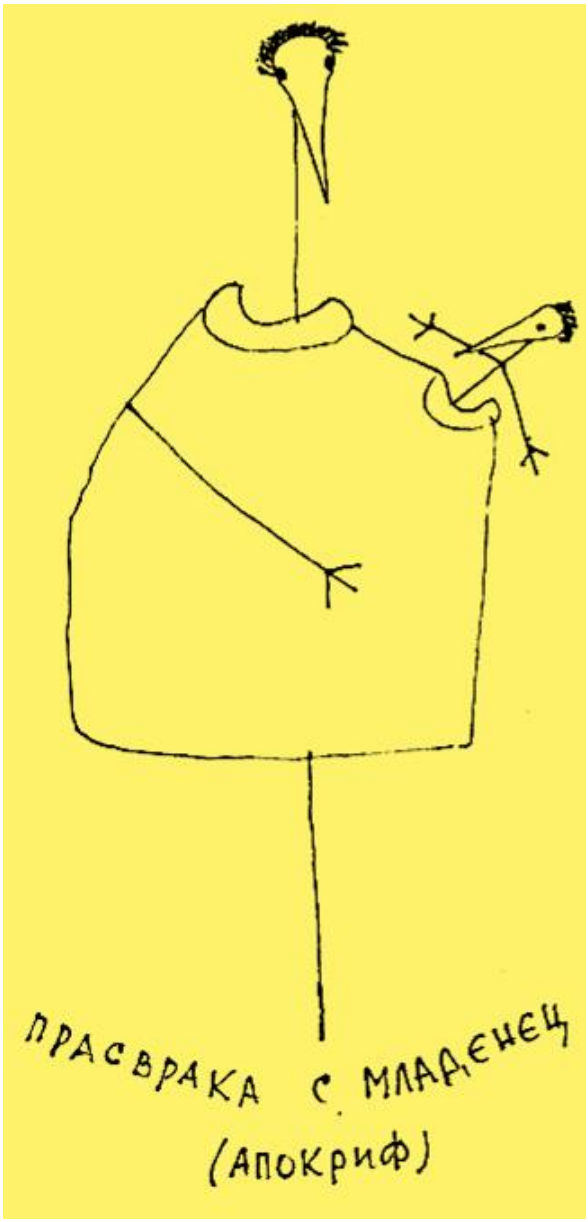

Скъпи ми Авторе, бих ти казал, че много се удавиха и пробиха дупки в Ноевия ковчег, за да потопят другите, въпреки че знаеха за неспособността си да плуват... Мислех, че са правили лошо... Но си спомних за това, че ти преплете живота и смъртта в творбата си. Според една от хипотезите във физиката, това е истина. Ние сме мъртви, но и живи. Знаеш ли всъщност, след като „удавниците" на съвремието пробиха Ноевия ковчег и потопиха себе си и всички „живи твари".... ние умряхме отново... Но после живи трупове се научиха да плуват и научиха и останалите...

Студените ни трупове превъплътиха водата в нейното твърдо физично състояние, а ний с привидно слабия си, но всъщност значим пламък, подгряхме леда до сняг. И твоят спомен бе жив и вечен: „Спомням си, че посред белия сняг си представих как се нося из времето със своя Ноев ковчег. Видя ми се красиво и величествено!" Видяло ти се е и за кратко, но те уверявам, летиш и днес и помагаш на творците-мъртъвци като мен и си все така величествен! Да... твоите три врани често ме връхлитат. Аз си ги разбирам така: минало, настояще, свобода... Бъдещето, скъпи Авторе, е дори по-грозно от постъпката на твоя „Бог" от творбата ти („Ноев ковчег"). За това няма бъдеще, има свобода!

И ние трябва да оставим своите отпечатъци някъде. Но къде? В собствени ноеви ковчези? Или самият ни ковчег е наш отпечатък? Бъди спокоен! Ти остави своя отпечатък в мен и си го прибирам в своя ковчег... Така ми казва душата... Тя е ковчегът, който унищожава леда на съвремието... по-скоро се опитва. Ной се справи с Божията сила, а ние, вярвам, със силата на Великите Човеци. И макар съвременниците да не признават душата, тя е там и винаги ги нагостява...

Хаотично ми е! Спомням си за онези, които искаха да помним нашата история, нашия език. Спомням си за онези, които като теб оставяха отпечатъци в мен... Май трябва да подредя спомените си, за да излекувам и дупките в душата си, да подредя и нея... до хаотичния мой блян за Рая....

Станислав Илиев, 11Б

МОЯТ НОЕВ КОВЧЕГ

Човешкото съзнание е като един бездънен Ноев ковчег. То съхранява и преработва спомените ни за различни преживявания, емоции, събития. Преработва, за да ни помогне чрез миналото да осъзнаем настоящето. Така времената са в непрекъснат диалог.

За Радичков най-напрегнатият диалог тече в трюма, там човекът пренарежда „трохите от живота“ си с надеждата да подреди душата си. Моят Ноев ковчег се оказа различен. Но вярвам, че го открих. Беше нужно малко – усещане за промяна и важен въпрос.

Събудих се и един натраплив въпрос се рееше в ума ми: Пораснах ли? Какво се случи с мен? Откога денят ми започва с кафе и защо вкусът му е различен от вчера? Същото вчерашно кафе, направено по същата вчерашна технология, на същата вчерашна (двугодишна) кафемашина, а с нов вкус и поразително различен аромат. Тръснах глава и упорито отказвах да търся отговор на този въпрос с надеждата да го прогоня. Спеше ми се и вкусът на кафето беше дразнещо различен.

Отидох на училище, правих обичайните за едно училище неща и се прибрах по изключително утвърдения с годините маршрут, който лично майка ми беше избрала за мен. Въпросът все така витаеше. В едни моменти ставаше дързък – блъскаше се в главата ми и агресивно търсеше отговор, а в други питаше плахо: „Порасна ли, Моника?“ Известно време полагах усилия да го игнорирам, дори му се подигравах, но накрая се предадох и започнах да търся отговора.

Отправих се на дълго пътешествие назад във времето, дните отминаваха назад и някак естествено и без да полагам усилия мислите ми се насочваха все в тази посока. По цели нощи стоях будна и гримасите на лицето ми се сменяха като емотикони, които някой по погрешка изпраща хаотично, докато ръката му е в джоба и натиска телефона случайно.

Странно! Имах толкова мили спомени, къде са? Няма ги и гадните, травматични спомени, с които се сдобих по време на развода на родителите ми? Останали са само бледи техни подобия.

Всичко се е променило. Къде е ледената пързалка, на която баща ми ме заведе. Сигурна съм, че имаше такава пързалка. Пазех щастието и изненадата, когато тате ме заведе и си представях как ще се плъзгам по леда с финес, кънките ще описват чудни и красиви форми, а баща ми ще ме гледа с гордост и любов. Стъпих на леда уверено и с гордо вдигната глава, отхвърлих ръката на баща ми, която така настоятелно се стараеше да ме подкрепя и... паднах. Заболя ме, но не се отказах и отново тръгнах смело. Другите опити бяха по-плахи. Разочаровах се.

Най-после на свобода!... *Три седмици разбивахме стените на своите затвори, докато се появим на бял свят. От днес нататък започваме да живеем своя славен живот и който има мъжко сърце, нека тръгне заедно с нас!*

Пързалката не е това, което си представях и мечтаех. Но татко ме води дни наред .и накрая успях да се задържа на леда, дори ми хареса.

Защо днес в главата ми има друг спомен. Помня баща ми колко беше щастлив, че ме е зарадвал. Как ми бършеше сълзите и ме поощряваше пак да опитам. Помня майка ми, която очакваше с трепет завръщането ми от пързалката и се надяваше това да ме е направило щастлива. Помня себе си, колко важна и специална се чувствах там.

Реших да се поровя още, да потърся други спомени и тръгнах към онези, които най-дълбоко съм заровила. Отворих най-мрачния кът на съзнанието си и извадих дните, в които родителите ми се развеждаха. Лицето ми пламна, усещах сълзите, които в ония дни бяха неизменна част от лицето ми. Помня колко бях огорчена и виновна. Смятах, че аз съм причината за тяхната раздяла. Че защо някой ще изоставя детето си, ако го обича, ако то е добро и послушно? Споменът беше там, но някак избледнял и оръфан. Като се опитах да го възстановя, той изчезна и на негово място се появиха някакви мисли. Колко са щастливи родителите ми сега, всеки по своему. Татко има „мечтаното семейство“ и макар аз да го намирам за абсурдно, той има право да се чувства добре там. Майка ми има свободата да живее своя живот в кръглата си къща с малък стъклен купол, която сама построи, и да се радва на гората. Вероятно тази им постъпка е донесла и на мен нещо. Най-малкото не съм пораснала сред скандали и обиди. Не съм виждала мама да плаче, нито татко да крещи.

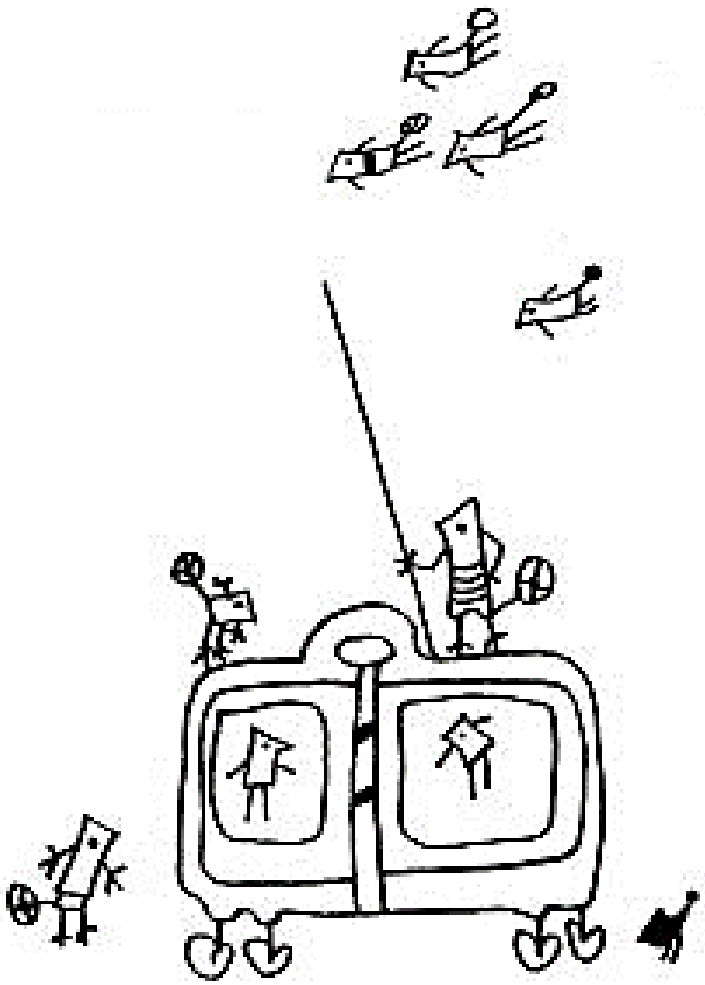

Докато разсъждавах над големите промени, които са настъпили в миналото ми и се питах къде съм била, докато това се е случвало, как не съм разбрала, забелязах кучето ми, подхвърлено на обичайното си място – леглото.

Това, което изпитах в онзи момент ме накара истински да се шокирам. Ако до сега се чувствах объркана и отсъстваща от собствената си глава, кучето ме накара да се смразя. Същото това мило създание, на което дадох името Рико, което е мое притежание от ранното ми детство, е било свидетел на всичките ми радости и скърби (повече скърби), ползвах го за утеха от яслата до вчера. Рико, който ме пазеше, закриляше и придружаваше навсякъде

– при баба, в градината, на морето, на планината, на гости. Това голямо рошаво и доста замърсено същество, заради което са ставали толкова семейни скандали, кучето, без което пътят за село не можеше да продължи и следваше връщане обратно, а колко пъти се борих със зъби и нокти с другите деца, за да не ми го взимат. Най-милият и верен изповедник, на който доверявах тайните си, е изчезнал. На леглото бе захвърлено куче – плюшена играчка, на която беше останало само името. Рико! Рико! Рико!

– Искам си старата Моника със старите спомени!!!

Бях готова да разгърна истинска хистерионна криза и някак без усилие, без драма в главата ми се нареди друга картина. Представих си, че имам голям ретро куфар, като онези по филмите, в които главният герой си събира нещата, когато напуска някого, и започнах да събирам „своите неща“. Прилежно отделих новия прочит на спомените ми от стария (доколкото си го спомнях), направих и отделна картотека на лоши и хубави, мили и странни, любовни и враждебни „отпечатъци“. С внимание и грижа на добър стопанин ги надписах, за да мога да ги намирам лесно занапред, и затворих куфара. Отделих му почетно място и се усмихнах доволна.

Бях пораснала и всичко се бе променило – от преходния ми обект на пълна зависимост, Рико, до новия прочит на старите семейни отношения. Първата ми и единствена любов беше се превърнала в детската ми любов. Най-добрата ми приятелка – в приятелка, прекъсването на интернета – в технически проблем, а не суицидна перспектива, отхвърлянето – обикновена фрустрация, която преминава след ден-два.

Всичко, което грижливо бях събирала и товарила със себе си, се бе променило, защото аз се бях променила. Колко много са ми послужили товара, сълзите, преживяванията, радостта, развода, любовните трепети, Рико.

Нямам търпение някоя сутрин през някоя година да се събудя и отново да усетя кафето си със странен и непознат вкус. В главата ми отново да закрещи особен и упорит въпрос? Надявам се тогава да звучи така :

– Това ли е истинската любов, Моника?

И отново да извадя красивия ретро куфар. Може би ще има много нови неща, които да прибера и такива, които ще са се превърнали в негатив на предходните. И те ще ми помогнат да намеря отговора на „важния въпрос“.

Пожелавам си го.

Моника Ганчева, 11Б

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ

Ной и неговият ковчег са и бургаска тема – прочетете едно от най-известните стихотворения на Христо Фотев

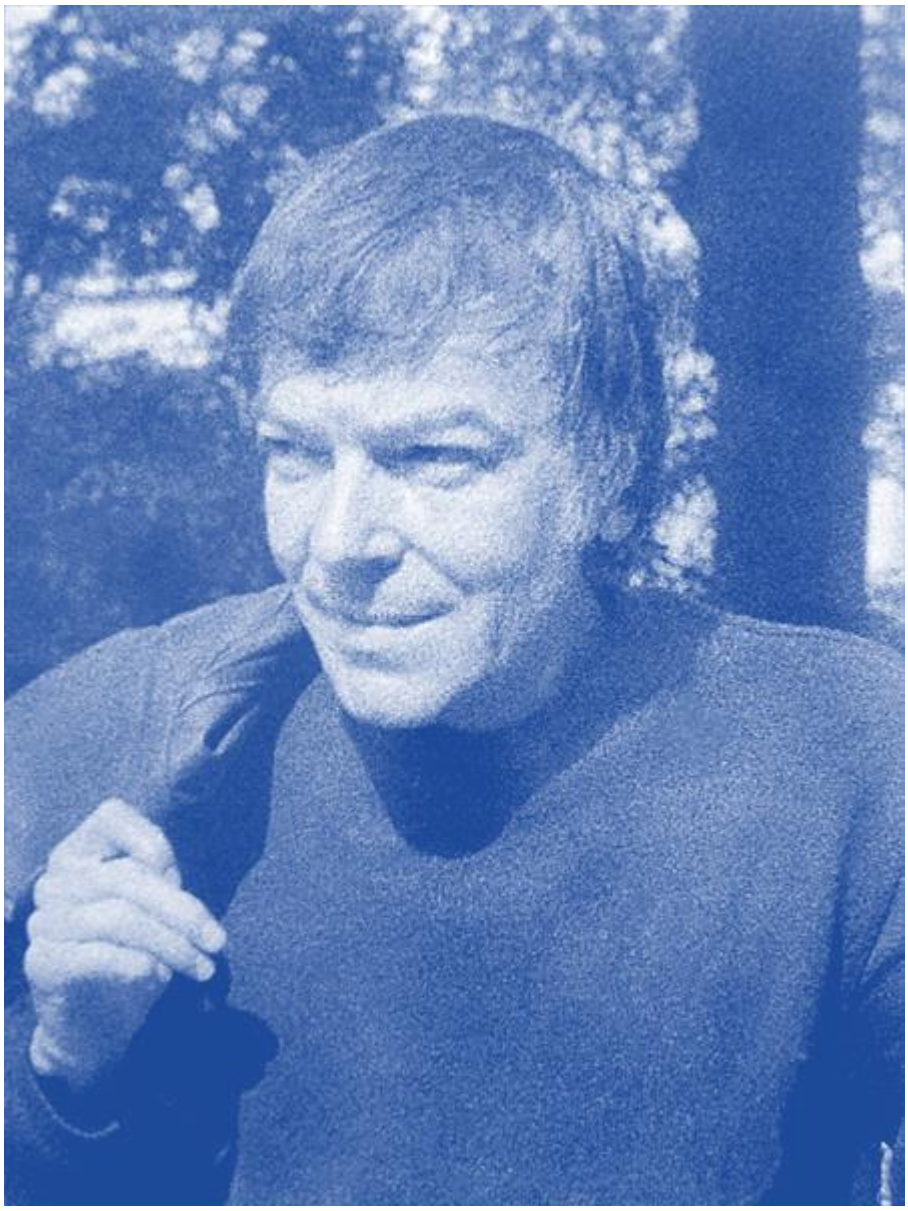

ЕТЮД

В чест на художника Пикасо

Хайде, Ной!

Плувай, Ной!

Скъпи Ной!

Да потъна в земята тъй, както в спектакъл

на куклен театър!

Да си сам в тъмнината, сред водния хаос

и пустия вятър!

Да се плъзга в кръвта ти безцветния пясък

на ужаса хладен!

Да си гол до безумие, жаден до смърт -

и безмилостно гладен!

Да си Ной! Да си прав! Със стълпени животни

в нозете студени!

С ужасени дървета, опрели в гърдите ти

клони зелени!

Хайде, Ной!

Ах, на жълтия вятър големите устни

от страх да играят!

Плувай, Ной!

Да затварят очите си птиците - да не искат

да виждат и знаят!

Скъпи Ной!

Но ти трябва да виждаш! Да знаеш! Да вярваш!

Докрай да не падаш!

Защото си Ной! И защото спасяваш,

спасяваш, спасяваш!
И да пуснеш прекрасния гълъб - да литне
крилатото конче...
Аз съм сам! Аз те чакам! Ела... Аз съм твойто
маслинено кронче!
Всичко аз ти дължа! И най-вече това,
че си всичко понесъл -
и безкрайния вятър! И мечтал! И в копнежа си
скръбен и дълъг
си отправил към мен своя дъх, своя глас -
своя гълъб!
Той е в мен! Успокой се! И тръгвамкъм теб
аз със толкова радост,
че притихва големия вятър, студения страх
и беззвездния хаос...
И в най-малкия свят, и в най-малкия град
във Бургас
аз пристъпвам към теб! Аз съм с теб...
Ний сме три милиарда!
Хайде, Ной!
Плувай, Ной!
Скъпи Ной!